

οί όποιοί έθελπαν ένα νεκρόν. "Εφ' ουγα άμείσως άπ' εκεί, έως ότου να έλθουν και οι σύντροφοί μου, διότι ήτο ή ώρα, κατά την όποιαν έπρεπε να σχολάσωμεν, να κλείσωμεν και σφραγίσωμεν το Τζαμί, διό όποιον τώρα εινε Δημοτικόν Σχολείον, και πλησίον κείται ό τάφος του Δημητρίου Ύψηλάντου... "Αφοϋ έπέρασε όλίγος καιρός και ένόμισα ότι οι ήπαύοντες τόν νεκρόν ανχώρησαν, έπήγα πάλιν εκεί και είδα άλλους Τούρκους, οι όποιοί είχαν ξεθαίνει τόν νεκρόν, είχαν σχίσει την κεφαλήν του και έτρωγαν τα μαλλά!!!"

"Άλλος Τούρκος έκρατούσε εις τάς χείρας του το σηκότι και όλοι μάς έντομαζόντο να κομματιάσουν το πτώμα..."

"Καθώς είδα τό φοβερόν αυτό θέαμα, έχασα τόν νοΐν μου, και άμείσως έτρεξα στο Τζαμί, όπου είχαμε τας τροφάς και είχαμε και γούμι, και ήπια εξ' αυτού μη μποτίλλια διά να συνέλθω από την άδηαν και την ταραχήν της ψυχής μου, διότι δεν έννοιωθα άν ήμουν άνθρωπος!... Μετά ταύτα ήλθαν εκεί και οι σύντροφοί μου..."

"Ο Φοτάζος διηγήθηκε τότε άμείσως τό φοβερόν γεγονός στον πρόεδρο τόν έπιτροπόν και στρατιωτικό άρχιστο Άγαμέμνονα Αγγερινόν, ό όποιος εκάλισε τους άκολούθοντας Τούρκους και τους τά έκανε γινώστá. "Άμείσως, κατά διαταγή του Αγγερινού, τρεις τελείηδες ένηύξαν σε όλο το Ναύπλιο ότι στο έξης πάλι ή προσδιορισμένη τροφή για τους Τούρκους, ότι ή συνήθη διαίτησις και ότι οι Έλληνες θά τοιμαζίσουν όλους τους Τούρκους «γιατί τρώνε ανθρώπινα κρέατα!...»"

"Άμείσως οι Τούρκοι μαζέτηκαν περίτρομοι στην Πλατεία του Πλάτανου (σώζεται άκόμη ό ιστορικός αυτός πλάτανος) και συνεσπύοντο τί να κάνουν. "Άλλοι έφώναζαν, άλλοι έβλαψαν, άλλοι ήναίοντο παρακαλώσαν τόν Άλλά, να τους γλυτώσει από τό θάνατο. Μόλις είδαν τόν Αγγερινόν, τό Φοτάζο και τόν Έπίσκοπο Βρεσθένης να προβαίνον στην Πλατεία, έπεσαν όλοι στα γόνατα και με θορυβώδεις θρήνησ Ζητούσαν έλεος. Και μόνο σε μιá άκοή, προς τόν Ένετικό Στρατώνα, μερικoi Άλβανοί εκάπταξαν όσθοι και άγρωστοί."

Στό άκόλουθο φύλλο θά διηγηθούμε τί φοβερή συνέχεια της ιστορίας αυτής.

**ΠΟ-ΠΟΥΡΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ**

- Μία συνταγή καλλονής.

Κοντά στις τόσες συνταγές της γυναικείας καλλονής που μάς κατακλύζουν σήμερα από παντού, άποστέ και μιá νέα, ή άλλων... παλιά, άφοϋ δημοσιεύθηκε σε μιá Έλληνική έπαρχιακή ένημερίδα του περασμένου αιώδους, συντεταγμένη μάλιστα σε στίχους από μονοστιχηρή θεράποντα του Άσκληπιού. Όρίστε λοιπόν ή συνταγή :

Δάβε αίδοϋς παρθενικής,
ώ κόρη, κόκκους δύο,
πρόσθεσε δε τέσσαρας σιγής
και τρέψον έν ιδίω.
Φιλοπονίας πρόσθεσον
κατόπιν λίτραν μίαν,
σεμνοπρελείας δε δραχμήν
και άρετής ούγγριαν.
Τό κρέμα τούτο έγγυσον
κατόπιν έν φιάλη,
χρω δ' έξωθεν και έσωθεν
και θά φανής παγκάλη!...

***

- Άκούσατε και φρίξατε!

Άπό τό λόγο κάποιον ιεροκήρυκος σε μιá επαρχιακή πόλι :
—Και νομίζετε, άγαπητοί άδελφοί, ότι ό Θεός δεν βλέπει τά άμαρτήματά σας εκ τού ήνους του θρόνου του; Τις Κυριακές, που έσεις κάθεστε στα κληρικά και πίνετε κ' ή γυναικείας σας κωλοιογούν ή μιá την άλλη στο δρόμο, ό Θεός δογίζεται τόσο πολύ, που από τό θυμό του μαρτζει και γίνεται... σαν τό διάβολο!...

- Ένα ανέκδοτο του Διογένους.

Σε κάποιον ταξείδι του, ό Κινώδης φιλόσοφος Διογένης πέρασε κ' από μιá πόλι της Καρίας όνοματι Μύνδο. Έπειδή δε παρετήρησε ότι ή πόλις της πόλεως ήσαν πελώριες και ή πόλις πολύ μικρή, ανεφώνησε :
"Άνδρες Μύνδοι, κλείστε τις πόλις για να μη σας φύγη ή πόλις!..."

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Μήπως θαρρείς και τό φιλι φρά 'να να χορτάσης ;
Όσο περισσότερο φίλας, τόσο και θά λιμώσης ;
Δεν τόχω γο για τό φιλι, σκοπίζω το και βγαίνει,
μή τόχω που σε γλίκανα και ποιός σε ξεγλιγκάνει.

Ό ήλιος έσκοτεινάσε άπό τό δάκρμά μου
σκληρό δεν τά θαρτέθηκες τ'
άναστεν ά γ'
(ματά μου;

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪ'ΝΕ

— 1 —

"Ηθέλα όλοι οι πόνοι μου σε μιá να λιώναν λέξι και να τί δώσω στο φαρδύ τ' όλόγαρο τ' άγέρι, με τά μαλλά σου τά ξανθά σαν θάρθη για να παίξη την πονεμένη λέξι μου τριγύρω σου να έφξη.

Κ' όποιον βροθής κ' όποιον σταθής, κόν νύχτα κόν ήμέρα, ν' άκούς τη λέξι, άγάπη μου, στο φέσημα του άγέρα.
Κ' εκεί που άποκομίζεσαι και κλείς τά βλέφαρά σου να σ' άκλουθά ή λέξι μου και μέσ' στα όνειράτά σου.

— 2 —

Στά έσπερινά βραδόφωτα φέγγον άζούα οι βράχοι κ' έμεις καθόμασταν οι δύο στην άμμοδιά μονάχοι.

Οί γλάροι έράζανε ψηλά και τά νερά βογγούσαν και στά γλικά τά μάτια σου τά δάκρυα πλημμυρούσαν.

Κ' έστάζανε στα χέρια σου τά όλόλεικά σου κόνια κ' έγω ό φτωχός έμάζινα τά δάκρμά σου έκείνα.

"Άχ, μιá από κείνη τη στιγμή μαρμάρη ή ψυχή μου, τά μάτια μου θολώνοντε και λιώνει τό κορμί μου.

Δέν είν' άρρώστεια που μπορεί βοτάνι να με σώσει.
Ήνια τά δάκρυα σου, Ξανθή, και μ' έχουν φαρμακόσει.

— 3 —

"Ήταν μεσάνυχτα θαθεία, βοήθ και κόνια ή πλά π μου έπήγα με παράτονο στην έρημιά, στα δάση.
Όλα τά δέντρα εξύπνησαν στα βήματά μου πάλι και με λιπήθηκαν κ' αυτά κουνόντας τό κεφάλι.

— 4 —

Σ' ένα μικρό εκάθωμαστε σπιτά και βλέπαμε στο πέλαγο κιάλι.
Κατά τό βράδι φάνηκε ή πάχη που άπόκονταν στις ζέρες χαμηλά.

Πάνο στο φάρο άνάψανε τά φώτα για να θαροϋν οι ναύτες στη στεριά και σ' άνοχτά ένα μικρό κεικάκι φανόταν πως ταξείδιε μακριά.

Μιλούσαμε για τρικιμές, για ζέρες, για ναύτες, και πως ζόν μεσ' στα νερά, άνάμεσα σε όφρανο και πύμα, άνάμεσα σε φόβο και χαρά.

Μιλούσαμε για μακρινά άεροφάγια,

για τό Βορρά, για την Άνατολή, για τους λαούς ποινα τους ζέρονε τόπος, για τις συνήθειες ποιχον οι πολλοί.

Για τους άνθους και τά γινάτια δέντρα όποιον στο Γάγγη άνθισανε πρώτο, για τους κίλους και σπιωθήες άνθώποους που προσκονόντε τ' άνθος του λωτού.

Στη Λαπωνία πως εινε βρώμα άνθρώποι, πλατόστομοι, μικρόσομοι, κοντοί, πως κάθονταν τριγύρω στη φωτιά τους και τηγάζονταν φάρια στο κοντι.

Με προσοχή άκούανε τά κορίτσια, στα έσπερινά κενένας δεν μιλεί.
Τό κιάκι παιά δεν έφανόταν, ήτανε νύχτα, σκοτεινά πολύ.

Μετάφρ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Στόν άμαρτωλόν τη χώρα τό μαγάριλο γιονίζει
- Όσοι μοιάζουν δεν σημεθεριάζον.
- Τό βουβάκι κ' άν ζετέση, πάλι άξίζει ένα βούδι.
- Πολλοί παραδοκσηδες βουιάζον το καράκι.
- Θέλεις τό τρανό χονιάκι; Πάρε και μεγάλο φτωράκι.
- Τοϋ γινού σου τάξε ψέμματα και τοϋ γαιτροϋ σου άλήθεια.
- Βοήκανε ζουφλό πατά κ' όλη μέρα ψέλονιμε.
- Ό Έβραϊός σαν φτωχιάνη, τά παλιά τετάρια πιάνει.

— Δεν πιστεύει ό χορτάσιμενός το κακό τοϋ νησιουό.

— Λόγο και πέτρα άν έφριξες, δεν θά τά ξανατάσης.